

Ragnhild Andersen: Den kommunistiske gruppe ser naturligvis med sympati på hjælp til de enlige mødre. Når vi ikke kan gøre vor tilslutning til dette lovforslag så kort som de ærede øvrige ordføreres, skyldes det, at vi finder, denne gruppe af forsørgere hører til nogle af vore vanskeligst stillede medborgere, og at denne hjælp derfor ikke er tilstrækkelig. Det sagde vi allerede i fjor, så det kan ikke komme bag på nogen. Vi opfordrede dengang til at se på spørgsmålet dels i ministeriet, dels i udvalget, hvad der ikke skete. Denne gang ser det heller ikke ud til, at der skal ske noget. Lovforslaget om de to gange 100 kr. er jo en ganganger, kun med den forskel, at ministeren foreslår de 95 kr., som de enlige mødre hidtil har fået, forhøjet til 100 kr. takket være prisstigningerne. Ingen har vel glemt, at disse ydelser oprindelig ikke blev fastsat som en særlig ekstrahjælp til disse mødre, men som en slags erstatning for ophævelsen af forskellige tilskudsordninger.

Den kommunistiske gruppe mener, som vi så ofte har gjort gældende, at de enlige mødre i langt højere grad, end tilfældet er, bør have støtte fra samfundets side. Det er derfor et spørgsmål, om ikke tiden er inde til at gøre noget ved netop dette lovforslag, som jo udelukkende omhandler en gruppe, nemlig de enlige mødre, som er så vanskeligt stillet, at deres indtægt befinder sig på omkring indtægtsgrænsen, de 7 360 kr. skattepligtig indtægt i København, 6 470 kr. i købstæderne og 5 440 kr. i landkommunerne. Man kan ikke komme ret meget over disse indtægtsgrænser, før man mister retten til denne særlige ydelse.

Efterhånden som tiden går, er der jo blevet snakket uhyre meget om familiepolicen og om, at nu måtte man have en bedre ordning på dette område, og jeg skulle tage meget fejl, om ikke kapitlet familiepolicen får sig en ordentlig oppudsning, når vi nu om ikke så længe skal ud til folketingsvalg. Jeg skulle tage meget fejl, hvis ikke der kommer nydelige programmer fra hvert enkelt parti netop på dette område. Og hvad er der så sket, medens man har snakket familiepolicen? Så godt som intet. Ikke engang de problemer, som blev klarlagt i betænkningen „Den enlige moder“ for flere år siden, er jo blevet løst. De enlige mødres besvær med at klare økonomien,

deres ofte elendige boligforhold, som blev fremdraget i denne betænkning, deres problemer med hensyn til børnenes uddannelse og deres egen uddannelse er jo ingenlunde blevet løst ved de gennemførte love, heller ikke det problem, der drejer sig om en knapt tilmålt underholdshjælp til de syge og uarbejdsdygtige mødre, og heller ikke de forslag, der drejede sig om uddannelseshjælp til sådanne. Det er jo for øvrigt kun et fåtal af de enlige mødre, der søger denne hjælp. De søger alle sammen at klare sig ved arbejde. Om det end er nok så dårligt betalt, og om det er nok så vanskeligt for dem, så prøver de ad denne vej at klare tilværelsen. Kommissionen pegede på alle deres mange problemer og opfordrede til at yde større støtte her, og det var ikke på ét, men på flere områder. Den opfordrede også til at afskaffe eller i hvert fald forhøje indtægtsgrænserne. Hvad er der sket her? Aldeles intet. Grænserne er lige så, for ikke at sige endnu mere uretfærdige, end de var dengang. Jeg har allerede for et øjeblik siden nævnt de tre tal, hvor højden jo er de 7 360 kr. i København. Hvis man har over dette beløb i indtægt, bliver børnebidragene, altså faderens bidrag, beskåret for ved en vis grænse, ikke ret meget over dette beløb, at falde helt bort.

Nu siger den højtærede minister, at han omgås med planer om at gennemføre en almindelig familiepolicen lovgivning, fordi han gerne vil af med denne særlige ordning, vi her behandler, og fordi ministeren finder, at det vil være rimeligt at foretage rationaliseringsforanstaltninger. Dette med familiepolicen kan jo lyde meget lovende, og ministeren skal ikke have utak for, at han har det i tankerne, men det er der andre ministre der har haft før den højtærede socialminister. Det er fremtidsmusik, og ingen ved, hvad indholdet bliver af de rationaliseringsplaner, ministeren omtaler. Det, man ved — og det beder jeg ministeren og tingets medlemmer, også dem, der udtrykte sig kortfattet i dag, mærke sig — er, at medens familiepolicen i mange år har befundet sig og også i dag befinder sig på overvejelsesens stadium, således som ministeren stadig befinder sig i dette spørgsmål, som han udtrykte sig, bliver den egentlige familiepolicen her i landet ringere og ringere. Jeg ved ikke, om jeg skulle være